

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobkyně: **M. L., X,**
zastoupené Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem, Paroubkova
228, 344 01 Domažlice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje, Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2020, č.j. PK-RR/3986/19,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 14. 5. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2020, č.j. PK-RR/3986/19 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru výstavby a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

územního plánování (dále jen „stavební úřad“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 4. 9. 2019, č.j. MeDO-57042/2019-Šab (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobkyni jakožto vlastníku stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, nařízeno odstranit stavbu „*přístavba na úrovni 1.PP a stavební úpravy stávající stavby pro rodinnou rekreaci ev. č. 474, Bezděkovské předměstí, Domažlice, měnící její vnější vzhled, (v navazujícím dodatečném povolení OVÚP-10702/2017 byla tato stavba žalobkyní nazvána: „stavební úpravy rekreačního objektu ev. č. 474, Bezděkovské předměstí, Domažlice“)*“ na pozemku st. p. 3327, parc. č. 2780/3 v k. ú. Domažlice (dále jen „Stavba“); současně byly stanoveny podmínky pro odstranění Stavby a žalobkyni byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Územní řízení a stavební řízení (včetně odstranění staveb) jsou upraveny stavebním zákonem.
3. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

4. Žalobkyně nejprve v žalobě stručně shrnula důvody zamítnutí jejího odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, když popsala, že žalovaný podané odvolání zamítl jako nedůvodné, když dovodil, že podkladem pro zahájení řízení byla prohlídka stavby ze dne 6. 10. 2016, jež byla provedena pro účely jiného řízení. Žalovaný odmítl námitku žalobkyně v tom směru, že není podstatné to, že dosud není vypořádána správní žaloba vedená u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 A 91/2018, jež se týkala rozhodnutí o dodatečném nepovolení stavby, jež bylo zahájeno, a není důvodný ani požadavek na doručování JUDr. Grznárovi. Žalovaný odmítl i námitku stran toho, že nesprávně rozhodl o návrhu na přerušení řízení v situaci, kdy byla a je projednávána žaloba proti předchozímu pravomocnému rozhodnutí žalovaného č.j. PK-RR/235/18. Dle žalovaného by ani hypotetické vyhovění této žalobě nemohlo mít na nyní vydané rozhodnutí vliv, když si žalobkyně zvolila v řízení o dodatečném povolení stavby nového zmocněnce, když zde bylo vydáno již nové pravomocné rozhodnutí. Žalovaný odmítl i námitku stran procesu změny územního plánu Města Domažlice, neboť dle žalovaného není pro rozhodnutí podstatná probíhající změna územního plánu. Případná změna územního plánu se posuzuje jen v řízení o dodatečném odstranění stavby.

Pokračování v řízení i přes správní žalobu, nevyhovění žádosti o přerušení řízení

5. Žalobkyně namítala, že v řízení vedeném před správním orgánem I. stupně a žalovaným nebylo z důležitých důvodů přerušeno řízení, a to do doby, než bude soudem rozhodnuto o správní žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 2. 3. 2018, č.j. PK- RR/235/18, spis. zn. ZN/30/RR/18 (soudem vedené pod sp. zn. 30 A 91/2018 – pozn. soudu). Je nesprávný závěr žalovaného, že případné zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 2. 3. 2018, č.j. PK- RR/235/18, spis. zn. ZN/30/RR/18, nemůže mít na řízení vliv, neboť v případě zrušení rozhodnutí se žalovaný musí v dalším řízení se zrušeným rozhodnutím vypořádat.
6. V dané věci šlo navíc o věc, kde dle žalobkyně byly naplněny zákonné důvody pro přerušení řízení v nyní posuzované věci. Správní orgán však nesprávně rozhodoval v dané věci dále a veškerá další rozhodnutí ve věci řízení o odstranění stavby či v řízení o dodatečném povolení stavby byla vydána nesprávně. Jelikož žalobkyně nemohla brojit proti procesním rozhodnutím o jejích návrzích na přerušení řízení, vznesla tyto námitky

až proti meritornímu rozhodnutí v předmětné věci. Není správným závěr žalovaného, že další rozhodnutí ve správním řízení zhojila předchozí namítané nesprávné rozhodnutí, jež je předmětem správní žaloby. Žalobkyně namítala, že řízení o odstranění stavby mělo být přerušeno do doby, než bude rozhodnuto krajským soudem ve věci sp. zn. 30 A 91/2018.

Nesprávný závěr ohledně procesu změny územního plánu Města Domažlice

7. Žalobkyně v řízení opakovaně poukazovala na to, že v dané věci probíhá změna územního plánu a je třeba (ohledně souladu dodatečně povolované stavby) vyčkat na to, až změna územního plánu vstoupí v účinnost. Pokud tak žalovaný neučinil a tyto námitky nezohlednil, je jeho postup nesprávný. Žalovaný je povinen v dané věci zohlednit veškeré okolnosti věci. Není správným závěr žalovaného, že v řízení o odstranění stavby není podstatné to, zda probíhá změna územního plánu či nikoliv a v jaké fázi je řízení o změně územního plánu. Dle žalobkyně je totiž možné, že v případě odstraňované stavby bude tato stavba v souladu s nově schváleným územním plánem. Žalovaný tak posuzoval nesprávně všechny okolnosti věci a napadené rozhodnutí nemůže obstát.

Nesprávný postup - vydání rozhodnutí v době, kdy je vedeno řízení o dodatečném povolení stavby a je rozhodováno o odvolání žalobkyně ve věci přerušení řízení o dodatečném povolení stavby

8. Žalobkyně podala opakovaně žádost o přerušení odvolacího řízení o dodatečném povolení stavby s ohledem na probíhající změnu územního plánu, a to v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. ZN/521/RR/19. Žalovaný návrhu na přerušení řízení nevyhověl a žalobkyně podala ve věci odvolání, když toto rozhodnutí tedy není pravomocné. I přesto žalovaný pokračoval v řízení o odstranění stavby, což žalobkyně vnímá jako nesprávné, dokud je vedeno řízení o dodatečném povolení stavby.
9. Žalobkyně v průběhu odvolacího řízení podala návrh na dodatečné povolení stavby, když správní orgán tuto žádost zaevidoval v průběhu odvolacího řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno dne 13. 2. 2020 a je vedeno správním orgánem I. stupně pod sp. zn. OVÚP-2124/2020. V této věci není dosud pravomocně rozhodnuto. I přesto, že odvolací řízení mělo být ze zákona přerušeno podáním žádosti o dodatečné povolení stavby, žalovaný ve věci odstranění stavby dne 16. 3. 2020 rozhodl. Žalovaný měl postupovat tak, že odvolací řízení přeruší, nikoliv však rozhodovat ve věci.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 30. 6. 2020, v němž nejprve shrnul, že žádný z žalobních bodů nepovažuje za důvodný.
11. V řízení o nařízení odstranění stavby je stěžejní pouze to, zda byla stavba provedena bez příslušného povolení stavebního úřadu a zda tato „černá“ stavba byla dodatečně povolena. Obě tyto podmínky jsou v nyní projednávané věci splněny. V napadeném rozhodnutí (i v rozhodnutí prvoinstančním) je uvedeno, jaké povolení stavba vyžadovala a že žalobkyně stavbu realizovala bez těchto povolení. To ostatně ani žalobkyně nerozpориje. Druhá rozhodující skutečnost je, že existuje pravomocné rozhodnutí o tom, že stavba nebyla dodatečně povolena. Zde se jedná o rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2019, č.j. PK-RR/952/19, které prošlo i soudním přezkumem, a žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č.j. 57 A 110/2019-109, zamítnuta. Je tedy zřejmé, že všechny zákonné podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny a žaloba je nedůvodná.

12. Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný neměl pokračovat v řízení, protože dosud nebylo ukončeno soudní řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 3. 2018, č.j. PK-RR/235/18, vedené u krajského soudu pod značkou 30 A 91/2018.
13. Žalovaný k tomu uvádí, že se v žádném případě nemůže jednat o předběžnou otázku, protože se zde jedná o zamítnutí nepřipustného odvolání proti rozhodnutí, které ovšem žalovaný jako odvolací orgán zrušil a v řízení o dodatečném povolení stavby bylo dále pokračováno a rozhodováno, a to až do pravomocného rozhodnutí o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit (č.j. PK-RR/952/19 ze dne 18. 4. 2019). Tato námitka byla uplatněna již v odvolání a je velmi podrobně vypořádána v napadeném rozhodnutí, na které žalovaný odkázal. Nadto, žalovaný uvedl, že pokud by to mělo být vadou, musel by toto pochybení konstatovat již krajský soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2019, č.j. 57 A 110/2019-109. Pokud to nebylo shledáno jako vada v řízení o dodatečném povolení stavby, tím spíše to nemůže být vada v řízení o nařízení odstranění stavby.
14. Žalobkyně dále namítala, že není možné pokračovat v řízení a je nutné vyčkat na nové znění územního plánu, jehož změna probíhá. Jak již žalovaný uvedl, otázka souladu stavby s územním plánem není v řízení o nařízení odstranění stavby vůbec rozhodná. Otázka souladu s územním plánem se posuzuje v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoliv v řízení o nařízení odstranění stavby. Podrobně se k této problematice žalovaný vyjádřil také v napadeném rozhodnutí.
15. Další námitkou žalobkyně brojila proti tomu, že nebylo přerušeno odvolací řízení o dodatečném povolení stavby, když o to žalobkyně požádala. Proti zamítnutí návrhu na přerušení řízení bylo podáno odvolání, proto usnesení o nepřerušení řízení není pravomocné. I přes toto rozhodnutí bylo pokračováno v řízení o odstranění stavby.
16. Pokud žalobkyně namítá nepřerušení odvolacího řízení ve věci dodatečného povolení, tak je zřejmé, že tato námitka se vůbec nesetkala s tím, co je předmětem soudního přezkumu. Předmětem žaloby není řízení, resp. rozhodnutí ve věci dodatečného (ne)povolení stavby, ale řízení o nařízení odstranění stavby. Tato dvě řízení, i když spolu souvisí, jsou vedena samostatně a samostatnému přezkumu pak podléhají i rozhodnutí z těchto řízení vzešlá. Pro řízení o odstranění stavby je rozhodná skutečnost, zda je pravomocné rozhodnutí o tom, že stavba nebyla dodatečně povolena, nikoliv to, zda v řízení o dodatečném povolení existují usnesení procesní povahy, kterými se upravuje pouze průběh řízení, a tato usnesení třeba ještě nenabyla právní moci. To, že rozhodnutí ve sp. zn. ZN/521/RR/19 je pravomocné, nebylo zpochybněno. Nadto, je nutné zdůraznit, že podle § 76 odst. 5 správní řádu, odvolání proti usnesení nemá odkladný účinek, což bylo zcela jasně uvedeno i v poučení usnesení. Po vydání usnesení tedy mohou správní orgány pokračovat v řízení. Ani tuto námitku neshledal žalovaný jako opodstatněnou.
17. Žalobkyně dále namítala, že dne 13. 2. 2020 podala další žádost o dodatečné povolení stavby, proto mělo být řízení o odstranění stavby přerušeno. Žalovaný nebyl oprávněn rozhodnout ve věci, ale měl řízení přerušit.
18. O požadavku na přerušení odvolacího řízení žalovaný rozhodl usnesením ze dne 11. 3. 2020, č.j. PK-RR/1290/20, tak, že požadavku na přerušení řízení nebylo vyhověno. Odůvodnění tohoto usnesení je naprosto vyčerpávající, žalovaný se zde zabývá průběhem řízení, povahou řízení o odstranění stavby a také věcně reaguje na vznesený požadavek na přerušení řízení. Žalobkyně nemá za situace, kdy podala v pořadí již třetí žádost o dodatečné povolení stavby bez toho, aniž by se nějak změnily okolnosti od předchozích

dvou zamítnutých žádostí, na přerušení řízení nárok. Tato v pořadí již třetí žádost se jeví pouze jako snaha o oddálení rozhodnutí správních orgánů o nařízení odstranění stavby. Žalobkyně zjevně zneužila svého práva, a takové jednání tak nemůže požívat žádné právní ochrany. Řízení o nařízení odstranění stavby je řízením vedeným z moci úřední a má za úkol napravit protiprávní stav, který zde nastolila sama žalobkyně tím, že prováděla stavbu bez příslušného povolení stavebního úřadu. Řízení z moci úřední není ovládáno dispoziční zásadou, žalobkyně nemůže ovládat předmět ani průběh řízení, o tomto rozhodují pouze správní orgány. Nárok na automatické přerušení řízení o odstranění stavby nevyplývá ani ze stavebního zákona, když dle § 129 odst. 2 se řízení o odstranění stavby přerušuje pouze za předpokladu, že je žádost o dodatečné povolení stavby podána do 30 dnů ode dne oznámení zahájení řízení o odstranění stavby. V pořadí třetí žádost o dodatečné povolení stavby byla podána dávno po této lhůtě. Záleží již tedy pouze na uvážení správního orgánu, zda řízení ve smyslu § 64 správního řádu přeruší či nikoliv. Za uvedených okolností žalovaný uvážil tak, že řízení nepřerušil. K podrobnějším důvodům žalovaný odkázal na usnesení ze dne 11. 3. 2020, č.j. PK-RR/1290/20, jež je součástí předkládaného spisového materiálu.

19. Žalovaný trval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Další důkazní návrhy žalobkyně

20. Dne 5. 8. 2020 žalobkyně předložila rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2020, č.j. 30 A 91/2018-58, kterým bylo pravomocně zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2018, č.j. PK-RR/235/18, jako nezákonné, když odvolání žalobkyně podané advokátem mělo být řádně projednáno. Věc v předcházejícím řízení by nyní měl rozhodovat opětovně Krajský úřad Plzeňského kraje jako odvolací správní orgán. V dané věci jde o řízení o dodatečném povolení stavby (Městský úřad Domažlice sp.zn. OVÚP-10702/2017), jež předcházelo řízení o odstranění stavby, jež je vedeno Městským úřadem v Domažlicích pod sp. zn. MeDO-57042/2019-Šab a v nyní soudem přezkoumávaném rozhodnutí žalovaným pod sp. zn. PK-RR/3986/19.
21. V řízení o dodatečném povolení stavby, které předcházelo řízení o odstranění stavby, bylo vydáno nezákonné rozhodnutí. V důsledku toho by dle názoru žalobkyně měla být zrušena všechna navazující rozhodnutí. Žalobkyně měla snahu procesně stávajícímu stavu zabránit, když podala v řízení o dodatečném povolení stavby návrhy na přerušení řízení do doby, než bude rozhodnuto o žalobě vedené Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 30 A 91/2018, avšak těmito návrhům nebylo vyhověno a správní orgány pokračovaly v řízení o dodatečném povolení stavby i o odstranění stavby (návrh na přerušení řízení byl zamítnut rozhodnutím Městského úřadu v Domažlicích, č.j. MeDO-53123/2018-Šab ze dne 24. 10. 2018 ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, č.j. PK-PK/4899/18 ze dne 5. 12. 2018).
22. Následně byla vydána navazující meritorní rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby a v řízení o odstranění stavby, jež neměla být vůbec vydána, a to rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 5. 2018, č.j. PK-RR/1589/18, ZN 142/RR/18, rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 4. 2. 2019, č.j. OVÚP-10702/2017, MeDO-9124/2019-Šab, rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 4. 2019, č.j. PK-RR/952/19, spis. zn. ZN/100/RR/19.
23. V návaznosti na řízení o dodatečném povolení stavby, kdy shora uvedená rozhodnutí

neměla být vůbec vydána, bylo vedeno navazující řízení o odstranění stavby, když i tato rozhodnutí neměla být vydána v důsledku předchozího nezákonného rozhodnutí, jež bylo soudem v řízení vedeném Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 30 A 91/2018 zrušeno.

24. Žalobkyně navrhla, aby ve zkráceném přezkumném řízení byla zrušena následující rozhodnutí správních orgánů: rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 5. 2018, č.j. PK-RR/1589/18, ZN 142/RR/18, rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 4. 2. 2019, č.j. OVÚP-10702/2017, MeDO-9124/2019-Šab, rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 4. 2019, č.j. PK-RR/952/19, Spis. zn.: ZN/100/RR/19, rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 4. 9. 2019, č.j. OVÚP-12348/2016, MeDO-57042/2019-Šab, rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 3. 2020, č.j. PK-RR/3986/19, sp. zn. ZN/488/RR/19.
25. Žalobkyně dále v podání ze dne 27. 6. 2022 navrhla jako důkazní návrh vyjádření projektanta Ing. V. K. ze dne 15. 6. 2022, respektive jeho svědecký výslech, k aktuálním možnostem v rámci dodatečného povolení stavby. V současné době by bylo zjevně nepřiměřeným zásahem do vlastnických práv žalobkyně to, aby bylo vymáháno odstranění stavby. Žalobkyně, v případě, že by bylo pravomocné rozhodnutí žalovaného zrušeno, může požádat o dokončení stavebního záměru se současným Územním plánem města Domažlice.
26. Projektant Ing. K. ve svém vyjádření uvedl, že předmětné vyjádření učinil ke změně číslo 1 Územního plánu města Domažlice, které má vliv na probíhající soudní řízení ohledně Stavby. Dále bylo ve vyjádření uvedeno, že dne 15. 7. 2020 nabyla účinnosti změna Územního plánu číslo 1 města Domažlice, která změnila funkční využití předmětných stavebních pozemků na funkci SM-R plochy smíšené rekreační. Tyto plochy je povoleno užívat mimo jiné jako pozemky pro rekreaci, bydlení a další stavby a zařízení, související s rodinnou rekreací. V území jsou stanoveny nové limity, kdy maximální velikost stavby pro rodinnou rekreaci byla stanovena na 40 m². Dalším faktorem bylo, že stávající komunikace v šíři 2,5 m jsou dostačující pro napojení stávajících pozemků. Stávající chata, jež se řízení týká, nebyla s předchozím územním plánem v souladu a stavební úřad prvního stupně zamítl vydání dodatečného povolení stavby. Dnem nabytí účinnosti však důvody zamítnutí odpadly, neboť stavba v současné době již není v rozporu s novými platnými limity. Splňuje maximální zastavěnost, tím že nepřekračuje 40 m² a splňuje podmínku napojení na stávající komunikaci šíře 4,0 m. Dle posouzení Ing. Krutiny lze stavbu dodatečně povolit a je potřeba umožnit stavebníkovi vydání nového dodatečného povolení stavby, které bude respektovat stávající platný Územní plán města Domažlice.

[V] Posouzení věci soudem

27. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
28. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
30. Ve věci bylo soudem rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 věty první, neboť s tím souhlasili oba účastníci řízení.

31. Žaloba není důvodná.

Pokračování v řízení i přes správní žalobu, nevyhovění žádosti o přerušení řízení

32. Soud stran vypořádání této námitky připomíná významné časosledné údaje.

33. Žalobkyně poté, co bylo oznámeno zahájení řízení o odstranění Stavby (dne 12. 12. 2016), podala dne 6. 1. 2017 návrh, aby řízení o odstranění Stavby bylo přerušeno do doby rozhodnutí Krajského soudu v Plzni o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 2. 8. 2016, č.j. RR/3964/16 (uvedeným rozhodnutím odvolací správní orgán zrušil rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro Stavbu). Týž den, tedy 6. 1. 2017, žalobkyně podala u stavebního úřadu žádost o dodatečné povolení Stavby.

34. Usnesením ze dne 5. 9. 2017, č.j. MeDO-63391/2017-Šab, stavební úřad podle § 129 odst. 2 stavebního zákona přerušil řízení o nařízení odstranění Stavby. Dne 21. 9. 2017 se proti tomuto usnesení o přerušení řízení odvolal advokát JUDr. František Grznár, který v odvolání uváděl, že zastupuje žalobkyni. Dne 31. 10. 2017 vydal stavební úřad rozhodnutí (č.j. MeDO-73950/2017-Šab), kterým podle § 87 správního řádu výše uvedené usnesení o přerušení řízení zrušil. Dne 9. 11. 2017 se proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 31. 10. 2017, č.j. MeDO-73950/2017-Šab, odvolal jménem žalobkyně advokát JUDr. František Grznár. Odvolací správní orgán následně v odvolacím řízení zjistil, že správní spis pro předmětné řízení neobsahoval řádné zmocnění pro zastupování žalobkyně JUDr. Františkem Grznárem. Nedostatky zmocnění nebyly v průběhu odvolacího řízení ani přes opakované výzvy a poučení zmocnitelky i jejího zmocněnce odstraněny. Krajský úřad proto rozhodnutím ze dne 1. 3. 2018, č. j. PK-RR/137/18, zamítl odvolání JUDr. Františka Grznára proti rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017, č.j. MeDO-73950/2017-Šab, a to pro nepřípustnost. Toto rozhodnutí bylo následně předmětem podnětu na přezkum, ke kterému Ministerstvo pro místní rozvoj dne 12. 6. 2018 sdělilo (pod č.j. MMR-22179/2018-83/1244), že nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení. V souvislosti s tím, že stavební úřad doručoval usnesení o přerušení řízení i následné rozhodnutí v autoremeduře osobě řádně nezmocněné pro dané řízení, odvolací orgán současně vyzval stavební úřad, aby zmíněné usnesení i rozhodnutí řádně doručil žalobkyni.

35. Dne 13. 3. 2018 podala žalobkyně řádné a včasné odvolání jak proti usnesení o přerušení řízení ze dne 5. 9. 2017, č.j. MeDO-63391/2017-Šab, tak i proti rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017, č.j. MeDO-73950/2017-Šab, kterým bylo podle § 87 správního řádu zrušeno uvedené usnesení o přerušení řízení. Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 31. 5. 2018, č.j. PK-RR/2079/18, zrušil rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017, č.j. MeDO-73950/2017-Šab, a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 11. 6. 2018, č.j. PK-RR/2592/18, pak odvolací správní orgán zrušil usnesení ze dne 5. 9. 2017, č.j. MeDO-63391/2017-Šab, a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2018, č.j. PK-RR/3835/18, pak krajský úřad zamítl pro nepřípustnost odvolání JUDr. Františka Grznára proti usnesení ze dne 5. 9. 2017, č.j. MeDO-63391/2017-Šab.

36. Dne 27. 9. 2018 vydal stavební úřad usnesení (č.j. MeDO-53630/2018-Šab), kterým podle § 129 odst. 2 stavebního zákona přerušil řízení o nařízení odstranění Stavby, a to do doby pravomocného ukončení řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby podané dne 6. 1.

2017 (vedeno sp. zn. OVÚP-10702/2017). Žalobkyně se proti tomuto usnesení odvolala. Odvolání bylo Krajským úřadem Plzeňského kraje zamítnuto, a to rozhodnutím ze dne 19. 12. 2018, č.j. PK-RR/5349/18.

37. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 4. 2. 2019, č.j. MeDO-9124/2019-Šab, zamítl žádost o dodatečné povolení Stavby, kterou žalobkyně podala dne 6. 1. 2017. Důvodem zamítnutí byl rozpor dodatečně povolované Stavby s Územním plánem Domažlice. Žalobkyně se odvolala a Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 18. 4. 2019, č.j. PK-RR/952/19, odvolání zamítl (žalobkyni bylo toto rozhodnutí doručeno dne 23. 4. 2019). Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č.j. 57 A 110/2019-109, žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 4. 2019, č.j. PK-RR/952/19, zamítl.
38. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4. 9. 2019, č.j. MeDo-57042/2019-Šab (= prvoinstanční rozhodnutí v nyní souzené věci), bylo žalobkyni jakožto vlastníku Stavby nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017 („*Stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena*“), Stavbu odstranit.
39. Soud předesílá, že je třeba striktně rozlišovat mezi řízením o odstranění stavby (§ 129 stavebního zákona) a řízením o dodatečném povolení stavby (§ 129 odst. 3 stavebního zákona). Ve věci nyní souzené je posuzována zákonnost řízení a rozhodnutí vydaných v řízení o odstranění stavby. Pro vydání takového rozhodnutí je zásadní existence stavby realizované bez příslušných povolení a, bylo-li řádně požádáno o dodatečné povolení takové stavby, pravomocné zamítnutí takové žádosti. Žalobkyně nečiní spornou existenci Stavby jakožto stavby provedené bez potřebného povolení.
40. Žalobkyně namítala, že v řízení vedeném před správním orgánem I. stupně a žalovaným nebylo přerušeno řízení do doby, než bude soudem rozhodnuto o správní žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 2. 3. 2018, č.j. PK-RR/235/18 (krajským soudem vedené pod sp. zn. 30 A 91/2018).
41. Žalobkyně ve věci vedené Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 30 A 91/2018 brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2018, č.j. PK-RR/235/18, kterým bylo pro nepřípustnost zamítnuto odvolání advokáta JUDr. Františka Grznára (ze dne 18. 12. 2017) proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2017, č.j. MeDO-88033/2017-Šab (sp. zn. OVÚP-10702/2017), kterým nebyla Stavba dodatečně povolena. Žalobkyně měla za to, že v odvolacím správním řízení (ve věci dodatečného povolení Stavby, nikoliv v řízení o jejím odstranění), nebylo respektováno její právo na právní zastoupení. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 6. 2020, č.j. 30 A 91/2018-58, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení, když v meritu věci shrnul: „*Generální plná moc představuje jednu z možných variant zmocnění ‚ke skupině úkonů‘ ve smyslu § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu, tudíž žalovaný pochybil, kdy po žalobkyni, resp. jejím zástupci, požadoval předložení specifické plné moci pro určité správní řízení a nerespektoval generální plnou moc, kterou doložil zástupce žalobkyně.*“ Nicméně, Krajský úřad Plzeňského kraje zároveň dospěl k závěru, že rozhodnutí, kterým nebyla dodatečně povolena Stavba, ze dne 13. 12. 2017, č.j. MeDO-88033/2017-Šab, nebylo žalobkyni řádně oznámeno, protože bylo doručeno osobě, která nebyla pro dané řízení zmocněna. Proto bylo dle jeho pokynu uvedené rozhodnutí následně oznámeno přímo žalobkyni, která proti němu podala řádné

odvolání. Rozhodnutím krajského úřadu ze dne 18. 5. 2018, č.j. PK-RR/1589/18 (nabylo právní moci dnem 25. 5. 2018), bylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 12. 2017, č.j. MeDO-88033/2017-Šab, zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání.

42. Stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 4. 2. 2019, č.j. MeDO-9124/2019-Šab, znovu zamítl žádost o dodatečné povolení Stavby, a Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 18. 4. 2019, č.j. PK-RR/952/19, pak rovněž zamítl odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí (o zamítnutí dodatečného povolení Stavby). Žaloba proti předmětnému rozhodnutí krajského úřadu byla soudu doručena dne 9. 6. 2019 a zaevidována byla pod sp. zn. 57 A 110/2019, přičemž žalobkyně ani v žalobě, ani později nepodala návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Krajský soud v Plzni pak onu žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č.j. 57 A 110/2019-109. Žalobkyně kasační stížnost nepodala.
43. Prvoinstanční rozhodnutí v nyní souzené věci, tedy věci sp. zn. 77 A 68/2020, bylo vydáno dne 4. 9. 2019 (viz výše), tedy po právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 4. 2019, č.j. PK-RR/952/19, i po podání žaloby proti němu. Napadené rozhodnutí pak bylo v nyní souzené věci datováno dne 16. 3. 2020, tedy po vydání zamítavého rozsudku ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 57 A 110/2019 (= 27. 11. 2019). Vzhledem k tomu, že žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 4. 2019, č.j. PK-RR/952/19, nebyl přiznán odkladný účinek a žalobkyně si rovněž nepodala kasační stížnost, disponovaly správní orgány rozhodující v řízení o odstranění Stavby pravomocným rozhodnutím o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení Stavby jak ke dni 4. 9. 2019, tak ke dni 16. 3. 2020. Ergo, je-li pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby zásadní existence stavby realizované bez příslušných povolení a, bylo-li požádáno o dodatečné povolení takové stavby, pravomocné zamítnutí takové žádosti, byly obě tyto podmínky v nyní souzené věci splněny.
44. Nepřerušení řízení vedeného před správním orgánem I. stupně a žalovaným do doby, než bude soudem rozhodnuto o správní žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 2. 3. 2018, č.j. PK-RR/235/18 (krajským soudem vedené pod sp. zn. 30 A 91/2018), tak negativně nezasáhlo do žalobkyniných veřejných subjektivních práv, neboť v okamžiku, kdy bylo rozhodováno o odstranění Stavby, byly podmínky pro vydání takového rozhodnutí splněny. Ostatně, ani žalobkyně případnou újmu nespecifikovala nikterak konkrétně. Uvedla pouze, že „správní orgán však nesprávně rozhodoval v dané věci dále a veškerá další rozhodnutí ve věci řízení o odstranění stavby či v řízení o dodatečném povolení stavby byla vydána nesprávně“, aniž by specifikovala minimálně to, jaká rozhodnutí byla vydána nesprávně a jak jimi bylo zasaženo do jejích veřejných subjektivních práv. Námitka proto nebyla důvodná.

Nesprávný závěr ohledně procesu změny územního plánu Města Domažlice

45. Ani této námitce nebylo možno přisvědčit. Jak správně uvedl žalovaný, otázka souladu stavby s územně plánovací dokumentací má být posuzována v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoliv v řízení o jejím odstranění. Námitka se proto mýlí s předmětem řízení.

Nesprávný postup - vydání rozhodnutí v době, kdy je vedeno řízení o dodatečném povolení stavby a je rozhodováno o odvolání žalobkyně ve věci přerušení řízení o dodatečném povolení stavby

46. I tu lze odkázat na vyjádření žalovaného správního orgánu. Předně, otázka nepřerušení řízení o dodatečném povolení stavby nemůže být řešena v rámci soudního řízení, jehož předmětem přezkumu je rozhodnutí vydané v řízení o odstranění stavby.
47. A dále – soud znovu opakuje, že pro řízení o odstranění stavby je rozhodné, zda tu je pravomocné rozhodnutí o tom, že stavba nebyla dodatečně povolena, nikoliv to, zda v řízení o dodatečném povolení stavby (ne)existují usnesení procesní povahy, kterými se upravuje průběh řízení (a takové usnesení ještě nenabylo právní moci).
48. Žalobkyně dále namítala, že dne 13. 2. 2020 podala další žádost o dodatečné povolení stavby, proto mělo být řízení o odstranění stavby přerušeno. Soud stran této námítky připomíná, že se jednalo o již třetí žádost žalobkyně o dodatečné povolení Stavby.
49. Podle § 129 odst. 2 věty druhé stavebního zákona platí: „*V oznámení zahájení řízení (o odstranění stavby) vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby.*“
50. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č.j. 6 As 230/2015-34, provedl výklad § 129 stavebního zákona k otázce, kdy je třeba řízení o odstranění stavby přerušit. Výklad se však týkal zákonného znění, jež bylo účinné před novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb., který s účinností od 1. 1. 2013 do druhého odstavce tohoto ustanovení zakotvil třicetidenní lhůtu k podání žádosti o dodatečné povolení stavby. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku posuzoval situaci, kdy žalobce požádal o dodatečné povolení stavby, avšak svojí žádost nedoplnil a stavební úřad, aniž by jeho žádost věcně posoudil, řízení zastavil a pokračoval v řízení o odstranění stavby, v němž následně rozhodl o nařízení odstranění stavby. Proti nařízení odstranění stavby se žalobce odvolal. V odvolání mimo jiné uvedl, že znovu požádal o dodatečné povolení stavby. S odvoláním a později ani se svojí žalobou však nebyl úspěšný. Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnosti vyhověl a obě rozhodnutí (soudní a správní) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V rozsudku dospěl k několika závěrům: „*i) k přerušení řízení stačí pouhé podání žádosti o dodatečné stavební povolení, přičemž neúplnou žádost musí stavebník v přiměřené lhůtě doplnit k výzvě úřadu podle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, ii) žádost o dodatečné povolení stavby lze podat kdykoli v průběhu řízení o odstranění stavby, a to i během řízení odvolacího, iii) znění stavebního zákona novelizované zákonem č. 350/2012 Sb., obsahuje třicetidenní lhůtu k podání žádosti o dodatečné povolení stavby, což může představovat určité zpřísnění vůči žadatelům o dodatečné stavební povolení, iv) stavební úřad může odmítnout přerušit řízení o odstranění stavby, jestliže podání opakované žádosti je zjevně účelové a obstrukční.*“
51. Na tento rozsudek navázal desátý senát Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 6. 5. 2020, č.j. 10 As 407/2019-41, v němž uvedl, že žalovaný nebyl povinen řízení o odstranění stavby přerušit na základě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby, neboť „*stěžovatelé tuto žádost již jednou podali a řízení proběhlo. S první žádostí však neuspěli. Ve vztahu k tomuto prvému řízení o dodatečném povolení stavby bylo řízení o odstranění stavby přerušeno v souladu s § 129 odst. 2 větou čtvrtou stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti). Pokud však v průběhu odvolacího řízení stěžovatelé započali s odvoláním na nové skutečnosti další řízení o dodatečném povolení stavby, nemůže mít taková skutečnost sama o sobě vliv na řízení o odstranění stavby (...). V nynějším případě tedy nebyl žalovaný povinen řízení přerušit podle § 129 odst. 2 věty čtvrté stavebního zákona (tato povinnost se dle výslovné dikce § 129*

odst. 2 věty čtvrté stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb., vztahuje jen na žádosti podané ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby).“.

52. Ke stejnému výkladu dospěl i sedmý senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 24. 6. 2021, č.j. 7 As 108/2021-54, poukázal mimo jiné i na odbornou literaturu, jež předestřená judikaturní východiska potvrzuje (viz Malý, S.: *Stavební zákon. Komentář*. Wolters Kluwer, Praha, 2013, komentář k § 129 stavebního zákona, přístupný v systému ASPI: „*Právní úprava platná od 1. 1. 2013 na rozdíl od dřívější právní úpravy, výslovně stanoví, že stavební úřad musí v oznámení zahájení řízení stavebníka nebo vlastníka stavby poučit o možnosti podat ve stanovené 30 denní lhůtě žádost o dodatečné povolení stavby, a pokud tak stavební (vlastník stavby) v této lhůtě učiní, stavební úřad řízení její odstranění přerušit.*“; nebo Průcha, P., Gregorová, J.: *Stavební zákon. Praktický komentář*. Leges, 2017, komentář k § 129 stavebního zákona, přístupný v systému ASPI). Sedmý senát v uvedeném rozsudku rovněž zdůraznil, že výklad § 129 stavebního zákona přijatý šestým a desátým senátem k uvedené otázce nevychází pouze z obstrukcí účastníků daných řízení.
53. Z uvedeného pro věc souzenou krajským soudem vyplývá, že za situace, kdy stavební úřad již dvakrát žádost o dodatečné povolení stavby projednal a následně ji zamítl, není jeho povinností, a ani povinností odvolacího správního orgánu, na základě opakované žádosti (podané po uplynutí k tomu stanovené lhůty) přerušit podle § 129 odst. 2 věty čtvrté stavebního zákona řízení o odstranění stavby.
54. Žalovaný sice mohl řízení o odstranění stavby přerušit podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, nicméně ono ustanovení žalovaného pouze opravňuje zvážit, zda řízení kvůli předběžné otázce přerušit, avšak přerušení mu pro existenci předběžné otázky neukládá. A žalobkyně neuvedla nic konkrétního stran případné polemiky s důvody, které vedly správní orgán k zamítnutí žádosti o přerušení řízení. Žalovaný proto nepochybil, pokud ani podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o odstranění stavby nepřerušil.
55. Soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, a proto žalobu na základě § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
56. Soud pro úplnost uvádí, že žalobkyně navrhla provedení následujících důkazů: prvoinstanční rozhodnutí; napadené rozhodnutí; správní spis žalovaného; správní spis stavebního úřadu; spis žalovaného sp. zn. ZN/30/RR/18; spis Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 A 91/2018; spis Městského úřadu v Domažlicích sp. zn. OVÚP-2124/2020; žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 6. 1. 2017; doručenka; vyjádření projektanta Ing. V. K. ze dne 15. 6. 2022; výslech projektanta Ing. V. K.; spis Městského úřadu v Domažlicích OVÚP-10702/2017; rozhodnutí Městského úřadu v Domažlicích ze dne 24. 10. 2018, č.j. MeDO-53123/2018-Šab; rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 5. 12. 2018, č.j. PK-PK/4899/18; rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 5. 2018, č.j. PK-RR/1589/18; rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 4. 2. 2019, č.j. OVÚP-10702/2017; rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 4. 2019, č.j. PK-RR/952/19; podnět k zahájení přezkumného řízení ze dne 8. 4. 2018 proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 1. 3. 2018, č.j. PK-RR/137/18, resp. proti rozhodnutí KÚPK ze dne 2. 3. 2018, č.j. PK-RR/235/18).
57. Soud konstatuje, že neprovedl žádný z důkazů navržených žalobkyní, které byly součástí správního spisu žalovaného a stavebního úřadu v nyní souzené věci (= tedy spisy samotnými, žádostí o dodatečné povolení stavby ze dne 6. 1. 2017, prvoinstančním a

napadeným rozhodnutím, podněty k zahájení přezkumného řízení ze dne 8. 4. 2018 proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 1. 3. 2018, č.j. PK-RR/137/18, resp. proti rozhodnutí KÚPK ze dne 2. 3. 2018, č.j. PK-RR/235/18). Správním spisem se dokazování v soudním řízení správním neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č.j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Stejně tak soud neprovedl důkaz vyjádřením projektanta Ing. V. K. ze dne 15. 6. 2022, resp. výslech Ing. V. K., neboť by to bylo, vzhledem k důvodům, které soud vedly k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné. Soud rovněž neprovedl důkaz spisem žalovaného sp. zn. ZN/30/RR/18, spisem Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 A 91/2018, spisem Městského úřadu v Domažlicích sp. zn. OVÚP-2124/2020, spisem Městského úřadu v Domažlicích OVÚP-10702/2017, rozhodnutími Městského úřadu v Domažlicích ze dne 24. 10. 2018, č.j. MeDO-53123/2018-Šab, resp. ze dne 4. 2. 2019, č.j. OVÚP-10702/2017, a rozhodnutími Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 5. 12. 2018, č.j. PK-RR/4899/18, resp. ze dne 18. 5. 2018, č.j. PK-RR/1589/18, resp. ze dne 18. 4. 2019, č.j. PK-RR/952/19, neboť jejich obsah nebyl mezi stranami sporný.

[VI] Náklady řízení

58. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 29. 8. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu